

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50
Τριμήνιος . . . » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 5,50
Τριμήνιος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτορῶν Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 26

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τί ώρα! Μὲ πόση εὐχαρίστησι ξαπλώθηκε στὸ μαλακὸ κρεβάτακι μὲ τὰ καθαρὰ σεντόνια, καὶ μὲ πόση ἀνακούφισι αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του μόνον, ἥτις, μακριὰ ἀπὸ τὸ οἰκτρὸ πλήθος τῶν μεταναστῶν!..

Ἐπειτα ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν Κολέττα. Θὰ ἐταξείδευε τώρα μὲ καλὴ συντροφιά καὶ ἔδλεπε στὰ ὄνειρά του νὰ κυματίζουν τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς ἀδελφικῆς του φίλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ μεγαλοκτηματίας Σούζας δ' Ἀλβαράδο Τὸ ταξείδι τῆς «Γαλλίας» ἐξακολουθοῦσε χωρὶς ἐπείσοδια, μὲ τὴν ἴδια μοτότον ἥτυχία.

Ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ ἦταν οἱ σταθμοί. Ἐπιασαν πρῶτα ἐν Ντεκάρ, ἔπειτα στὸ Περονμπούκο, τὴν πρώτη

πόλιν τῆς Βραζιλίας. Καὶ τέλος ἐστὴν Μπάγια. Ὁ Ἑρρίκος ἔδρανε παντοῦ, καὶ μάλιστα μαζί μὲ τὴν Κολέττα καὶ μὲ τοὺς Ἀλβαράδους. Μὲ μεγάλη περιέργεια καὶ εὐχαρίστησι ἔδλεπε τῆς καινούργιας αὐτῆς χώρας, ποῦ θὰ τῆς θυμοῦνταν κατόπι πολλὸν καιρό, γιατί ὅ,τι βλέπει κανεὶς ὅταν εἶνε παιδί, δὲν τὸ ξεχνᾷ εὐκολά.

Μολοντι εἶχε τώρα τὸ δικαίωμα νὰ τριγυρίζη μέτα ἐντὸς τοῦ πλοῦ ὅπου ἤθελε, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀπέβουε νὰ παραπλησιάζη τὴν Κολέττα, ἀπὸ φόβον μήπως αὐτὸ ἤθελε δυσχερῆσαι τοὺς Βραζιλιάνους, ποῦ τὴν εἶχαν πιά σάν παιδί τους. Ὁ Ἀλβαράδο μάλιστα ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγίλας μὲ στοργὴ ἀληθινῶς πατέρα. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, ψηλὸς καὶ χονδρὸς, βαθεῖα μελαχροινός, μὲ τὸ πρόσωπον ξυρισμένο ὅλο, κατὰ τὴν ἀμερικανικὴ μόδα, καὶ μὲ τὰ στακτερά μαλλιά κομμένα σχεδὸν σύριζα. Γελοῦσε δυνατὰ, μιλοῦσε δυνατὰ, καὶ ὅταν περπατοῦσε, μὲ τὰ πελώρια σκέλη του, τοὺς πλατεῖς τοῦ ὄμου καὶ τὴ φουσκαμένη του κοιλιά, ἐμοιάζε μὲ κινούμενον πύργον, ὅπως δὲ ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγαλοκτηματῖαι τῆς Βραζιλίας, ἀπόλυτοι κύριοι ὅλοκληρου στρατοῦ ἐργατῶν, γεωργῶν, ὑπαλλήλων, ποῦ τοὺς ἔχουν σχεδὸν σὰ σκλάβους, μολοντι ἡ δουλεία ἐστὶν Βραζιλία κατηργήθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Δὸν Πέτρο τὸ 1889.

Συνηθισμένοι νὰ ζοῦν μέσα ἐστὶν ἀπέραντη ἔκτασι τῶν ἀγρῶν ποῦ τοὺς ἀνέχουν, συνηθισμένοι νὰ προστάξουν καὶ ν' ἀκούωνται χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἀντιλογία, οἱ πλούσιοι αὐτοὶ «φαξεντέροι» παίρνουν ὕψος ἀληθινῶν ἡγεμόνων.

Καὶ ὅμως ἕνας τέτοιος γί-

«Τὰ δύο παιδιὰ ἄρχισαν νὰ ἐκτελοῦν δύσκολον χορὸν...» (Σελ. 199, στ. β'.)

γας, κολοσσός, σάν τὸν Σούζα δ' Ἀλβαράδο, εἶχε κατακτηθῇ ἀπὸ τὰ παιδικὰ θέληγτρα τῆς μικρῆς Κολέττας, ποῦ τὴν ἔλεγε παριζιάνικη κοῦκλα του, προσθέτων ὅτι δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιασθῇ, ἀπὸ φόβον μὴ τοῦ σπᾶση.

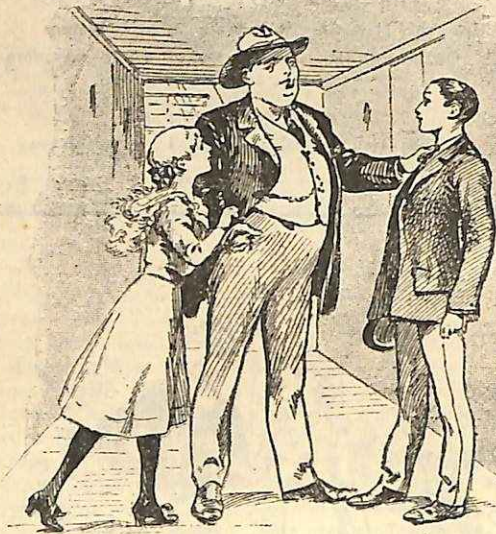
Ἡ κυρία δ' Ἀλβαράδο ἦταν ὁ τέλειος τύπος τῆς βραζιλιανῆς γυναίκας, ποῦ τὴ βλέπεις πάντα γελαστή, ἥσυχη, ἡμερῃ, χωρὶς καμμιὰ θέλησι μπροστὰ ἐπὶ θέλησι τοῦ ἀνδρός, τοῦ κυρίου-της. Ἐπειτα τὰ αἰσθήματά τους συμφωνοῦσαν ἐστὶν ἐντέλεια, γιατί καὶ αὐτὴ ἐλάτρευε τὴν Κολέττα καὶ ἄλλο δὲν ποθοῦσε παρὰ νὰ τὴν κάμῃ παιδί της, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλα παιδιὰ.

Ἡ πονηρὴ Κολέττα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πόση γοητεία ἐξασκοῦσε στὸ καλὸ ἐκεῖνον ἀνδρόγυνον. Εἶχε μιὰ μεγάλη δύναμι καὶ τὴ μετεχειρίζετο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνῃ καὶ κατάχρησι. Ἡ παραιμική της ἐπιθυμία ἦταν διαταγὴ γιὰ τὸν πλούσιον Βραζιλιανό, ποῦ τὸν ἔλεγε κιόλα «μπαμπά», ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ πρῶτον αὐτὴ συλλογίσθηκε, ἦταν

«Ποῖος μποροῦσε νὰ νικισθῇ ἑνὶ χαμόγελῳ τῆς χαριτωμένης Κολέττας;...» (Σελ. 199, στ. α'.)

νά μεταχειρισθῇ τὴ δύναμὶ τῆς γι' ἀγάπῃ τοῦ Ἑρρίκου. Ἐλογιάριζε νὰ κάμῃ τοὺς θετοὺς τῆς γονεῖς νὰ τὸν προσκαλέσουν στὴ φαζέντα τοὺς καὶ νὰ τὸν γεμίσουν δῶρα καὶ χάδια σὰν αὐτῇ. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ὅμως ἔδειχνε μεγάλη ἐπιφύλαξη, κι' αὐτὸ ἔκανε τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσι στὸν Ἀλβαράδο.

«Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλὸ».
(Σελ. 206, στ. β').

Πολὺ λεπτὸς εἶς αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὁ μικρὸς Λαλλινὸ ἐννοοῦσε ὅτι δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὴν Κολέττα, ἀφοῦ ἐπὶ γὰρ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Γι' αὐτὸ ἀπέριπτε ὅτι σχεδὸν τοῦ ἐπρότεινε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλάς, καὶ δῶρα, καὶ προστασίες.

Ἐπιτέλους ἡ Κολέττα τοῦ θυμωτε κι' ὁ θυμὸς τῆς βάσταζε κάμπους ἡμέρες. Σχεδὸν δὲν μιλοῦνταν τὰ δύο παιδιὰ, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἓνα θαυμάσιο ταξίδι, τὴν ὠριμένην ἡμέρα καὶ ὥρα, τὸ ὑπερωκεάνειο ἔφθασε στὸ Ρίο-Ἰανέιρο.

«Ἐν' ἀπὸ τὰ ὠραιότερα θεάματα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ βαπόρι ποῦ μπαίνει. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν εἶχε διάθεσι νὰ τὸ θαυμάσῃ. Ρωτοῦσε μόνον τὸν ἑαυτοῦ του, σὲ ποῖο ἀπὸ τὰ κάτασπρα ἐκεῖνα σπιτάκια, ποῦ ἀπλώνουνταν ἐμπρὸς τοῦ ἀμφιθεατρικῶς, εἶχε καταφύγη ὁ κακοῦργος... Ἀνυπόμονος τώρα ποῦ ἔφθασε τόσο κοντὰ στὸ σκοπὸ του, σουλατσάριζε νευρικά στὸ κατὰστρωμα, μὲ τὴ μικρὴ του βαλίτσα στὸ χέρι, περιμένων νὰ τελειώσουν ἡ διατυπώσεις ποῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ποδηλασθῇ. Κ' ἡ ἀγωνία του ἦτο μεγάλη τώρα ποῦ θάβαινε τὴν ἡσυχίαν, τὴν κανονικὴν, τὴν εὐτυχισμένην ζωὴ τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ ριφθῇ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ὀλομόναχος, ὅς ἓνα τόπο ξένο καὶ ἀγνωστο...»

Ἐτοιμάζετο τώρα νὰ καταιδῇ εἰς τὴν καμπίνα τοῦ γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ποῦ εἶχε λητμονήσῃ, ὅταν, εἰς τὴν γωνία ἐνὸς διαδρόμου, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὴν Κολέττα.

Τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσῃ προτύτερα, ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ τυπικά, μπροστὰ εἰς τοὺς θετοὺς τῆς γονεῖς. Καὶ τῆς Κολέττας ποῦ τῆς εἶχε περάσῃ ὁ θυμὸς, αὐτὸ δὲν τῆς ἄρесе καθόλου. «Ἐτσι, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ χωρισθοῦμε ποῖος ξέρει γιὰ πόσον καιρὸ, καίμενε Ρίο!.. Ἀλλ' ἂν σοῦ χρειασθῇ ποτὲ καμμιὰ βοήθεια, θέλω νὰ μπορέσῃς νὰ μὲ βρῇς. Νά, πάρε τὴ διεύθυνσί μου.

Καὶ τοῦ ἔτεινε ἓνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ δ' Ἀλβαράδο.

— Ἀντίο, φίλε μου, καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

— Καλὴ ἐπιτυχία καὶ σύ, Κολέττα. Ἀν καὶ γιὰ σένα, δὲν ἀνησυχῶ. Ξέρω ὅτι βρίσκεις σὲ καλὰ χέρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ γιγαντιαία σιλουέττα τοῦ Βραζιλιανοῦ φάνηκε ἐπὶ διαδρόμο, ποῦ τὸν ἔφραζε σχεδὸν ὅλο. Ἐπλησίασε τὰ παιδιὰ ποῦ συνομιλοῦσαν καὶ κτυπῶν φιλικὰ, ἀλλ' ἄρκετὰ δυνατὰ, τὸ μάγουλο τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλὸ. Ἡθοποιὸς... δὲ βαρίεσαι! Ἐλα καλλίτερα εἰς τὴ φαζέντα μου, νὰ σὲ μάθω νὰ καλλιεργῇς καφέ... Ἐρχεσαι; Σὲ παίρνω. Ἡ Κολέττα θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ ἂν δεχθῆς.

Ὅταν ἐλκυστικὴ κι' ἂν ἦταν ἡ πρότασις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἑρρίκος ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπορρίψῃ, γιὰτὶ

δὲν ἦταν ἐλεύθερος κι' εἶχε ἄλλους σκοπούς. Ἐστῆξε ὅμως τὸ χέρι τοῦ χοντροῦ Βραζιλιανοῦ μὲ τόση συγκίνησι, ὥστε συνεκινήθη κι' ἐκεῖνος καὶ μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, ὑψώσας τὸν μικρὸ ὡς τὸ πρόσωπό του, τὸν ἐφίλησε καὶ εἶπε:

— Καίμενο παιδί!.. Τί τρέλλα νάφινουν παιδιὰ σὲ τέτοιον ἡλικίαν νὰ γυρίζουν τὸν κόσμον ὀλομόναχο!

Ἄρισε τὸν Ἑρρίκο νὰ πατήσῃ κι' ἐξακολούθησε:

— Καὶ νάνε μάλιστ' ἀκατάδεκτα καὶ νὰ μὴν ἔχουν στὴν τσέπη οὔτε δέκα ναπολεόνια, σὰν τὴν ἀρεντιά του!

Συγχρόνως, ὁ Βραζιλιανὸς ἐβγαλεν ἓνα φυλλάδιο ἐπιταγῶν, ἐσυμπλήρωσε μιὰ μ' ἓναν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἔδωσε ἐπὶ τὸν Ἑρρίκο.

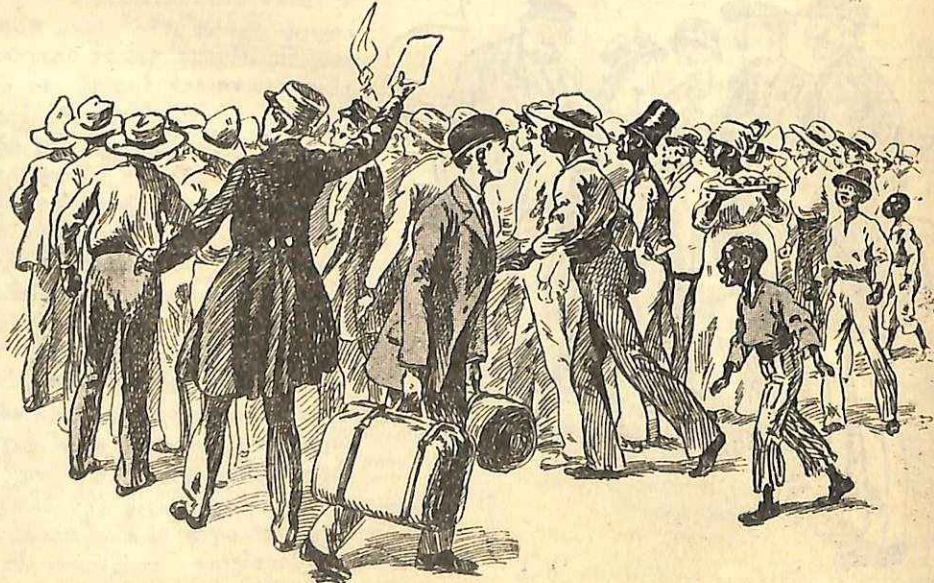
— Πάρε αὐτὸ τὸ τσέκ, νά! τοῦ εἶπε, σὰ νὰ τὸν ἔβριζε.

Κ' ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἐδίσταζε, τὸν ἐτράνταξε δύο-τρὶς φορές, τοῦ ἔχωσε τὸ χαρτί στὴν τσέπη του διὰ τῆς βίας κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα, τραβῶν καὶ τὴν Κολέττα, ποῦ ἦταν σκασμένη ἀπὸ τὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ γύριζε κάθε τόσο γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν φίλο τῆς καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετᾷ.

Ὅταν χάθηκαν στὴν ἄκρῃ τοῦ διαδρόμου τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς μικρούλας, ὁ Ἑρρίκος αἰσθάνθηκε πάλι ὅλη του τὴ μοναξιά... Εὗρισκε ὅμως παρηγορία, ὅταν ἔσφιγγε τὸ πορτοφόλι του μὲ τὴ διεύθυνσι καὶ μὲ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Ἀλβαράδο.

Ἰστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, μιὰ ἀτμάκατος τὸν ἔβγαλε, μαζὶ μὲ μερικὸς ἄλλους ἐπιβάτες τῆς «Γαλλίας», εἰς τὴν προκυμαία Φαροῦ.

Ἐμπρὸς! συλλογίσθηκε, μόλις πάτησε τὸ βραζιλιανὸν ἑδαφός. Τὸ κυνήγι ἀρχίζει. Καὶ φυλάξου αὐτὴ τὴ φορὰ,

«Ἐνα πυκνὸ καὶ πολυθρόνο πλῆθος...» (Σελ. 207, στ. α').

κύριε Ἀγκλάς, γιατί κάτι μοῦ λέει πῶς θὰ νικήσω. Ἡ τύχη δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος ἐνὸς παιδιοῦ, ποῦ πολεμᾷ νὰ ποκαταστήσῃ τὸν ἄθωο πατέρα του».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Γίνου λοῦστρος.

Στὴν προκυμαία Φαροῦ, ὁ Ἑρρίκος βρέθηκε στριμωγμένους μέσα εἰς ἓνα πυκνὸ καὶ πολυθρόνο πλῆθος, ποῦ τὸ εἶχε τραβήξῃ ἐκεῖ ἡ ἄριξις τοῦ ὑπερωκεανείου.

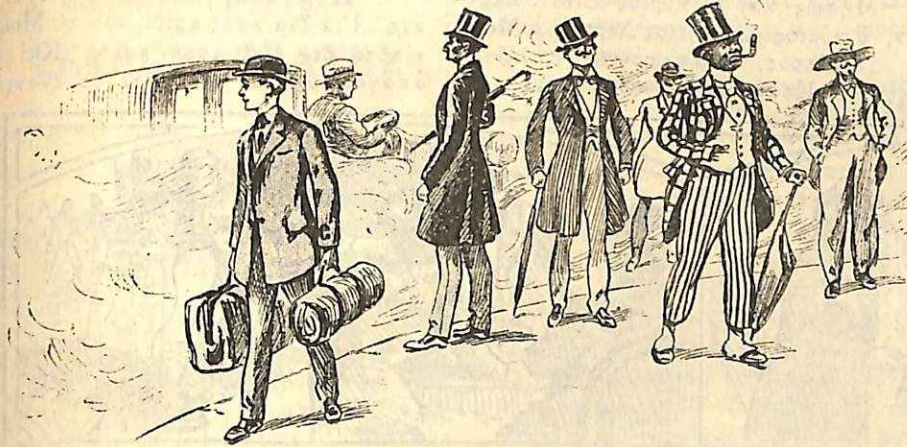
Ἦταν ξαναγρί, ἀμαξάδες, πωληταὶ πορτοκαλλίων κι' ἐφημερίδων, ὑπάλληλοι ξενοδοχείων, βαττάχοι, λούστροι, κι' οἱ περισσότεροι μαῦροι, ἀραπάδες λογῆς-λογῆς, ἀπὸ ἐκεῖνους ποῦ γυαλίζουν ὀλομάκρως σὰν τὴν πίσσα, ὡς τοὺς μιγάδες, ποῦ τὸ πρόσωπό τους εἶνε σκολατῖ ἀνοιχτό.

Ὁ Ἑρρίκος κατάρρωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀνθρωπομαζὰ καὶ ἄρχισε νὰ γυρίξῃ εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὴ βαλίτσα

οἱ ἀραπάδες φοροῦν ἄσπρα, μὲ ψάθινα καπέλλα, καὶ κρατοῦν ἐμπρέλλες τοῦ ἡλίου.

Ἰστερ' ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς παρατηρήσεως, ὁ Ἑρρίκος ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ κατοικίαν, γιατί δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ γυρίξῃ ὀλοένα στοὺς δρόμους. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴ βαλίτσα του, ἄρισε τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐκείνη συνοικίαν καί, ἀπὸ ὠραίους πάντα δρόμους μὲ θαυμάσιες δειροστοιχίες, ἔφθασε εἰς τὴ Λόπα, μιὰ συνοικία ὅπου, καθὼς τοῦ εἶπαν ἐπὶ βαπόρι, μποροῦσε νὰ βρῇ δωμάτιο ἐπιπλωμένο, μὲ τροφὴ καὶ περιποίησι, χωρίς νὰ πληρώνῃ πολλά.

Εἶδε τέλος ἓνα ξενοδοχεῖο μετρίου ἐξωτερικοῦ καὶ μπήκε. Ἡ ξενόδοχος, ποῦ κουτσομιλοῦσε τὰ γαλλικά, τοῦ ἔδειξε δέκα χιλιάδες ρεῖς τὴν ἡμέρα. Ὁ Ἑρρίκος ὅμως δὲν ἐτρέμαζε πολὺ μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ, γιατί ἤξερε, ὅτι εἰς τὴ Βραζιλίαν τὰ χίλια ρεῖς (μιλρέις) εἶνε ἡ νο-

«Κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτοῦ του...» (Σελ. 207, στ. α').

του στὸ χέρι, ποῦ τὸν ἐκούραζε πολὺ. Ἦτσι, ἀφοῦ πέρασε ἓνα μικρὸ δρόμο ὅλο μαγαζιά, — ἰὰ περισσότερα μπακάλικα κι' ἐδωδεμοπωλεῖα, — βγήκε σὲ μιὰ ὠραία λεωφόρο.

Ἦταν ἡ ἀβενίτα Ρίο Μπράνκο, ἡ πιὸ κεντρικὴ καὶ μεγάλη τῆς πόλεως, πλατιά σὰν τὴν Ἀβενίδα ντελ' Ὁπερά τοῦ Παρισιῦ καὶ μακρὰ πέντε ὀλόκληρα χιλιόμετρα!

Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κίνησι, ἀπὸ τὰ τράμ, τὰμάξια καὶ ταυτοκίνητα ποῦ περνοῦσαν ὀλοένα ἐμπρὸς του, — κι' εἶχε ἔσυνειθίση, τόσες ἡμέρες στὸ πλοῖο, — ὁ Ἑρρίκος ἐκάθησε εἰς ἓνα πάγκο κι' ἐκύτταζε γύρω τοῦ μὲ περιέργεια. Τοῦ ἔκαναν προπάντων ἐντύπωσι τὰ ψηλά καπέλλα ποῦ φοροῦσαν οἱ κύριοι καὶ ἡ ἐμπρέλλες ποῦ κρατοῦσαν ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε, ὅτι κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτοῦ του, δὲν βγαίνει ἔξω χωρίς σκούρα ροῦχα, ψηλοκαπέλλα, δούρα καὶ ἐμπρέλλα τῆς βροχῆς. Μόνον

μισματικὴ μονάδα τοῦ τόπου καὶ κάνουν πεοῖπου ἓνα εἰς ἓνα χιλιόμετρο. Ἀλλὰ κι' ἔτσι, ἡ τιμὴ ποῦ τοῦ ζήτησαν — δεκάξῃ φράγκα τὴν ἡμέρα, — τοῦ ἔφρανη ὑπέρογκη, προπάντων ἅμα εἶδε τὸ δωμάτιο ποῦ τοῦ ἔδιναν.

Ἦταν μιὰ μεγάλη σάλα μὲ πολλὰ παράθυρα καὶ μὲ ψηλὸ ταβάνι, ποῦ εἶχε ὅμως τρία σιδερένια κρεβάτια μὲ κουνοπιέρες. Ἐκπληκτος ὁ μικρὸς Γάλλος, ρώτησε γιατί τόσα κρεβάτια, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐχρειάζετο παρὰ μόνον ἓνα; ἡ ξενόδοχος ὅμως τοῦ ἐξήγησε, ὅτι μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ θὰ ἐπλήρωνε, δὲν μποροῦσε νὰ ἔξῃ τὸ δωμάτιο μόνος του.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐνθουσιάσθηκε πολὺ μὲ τὴν ιδέα ὅτι θὰ συγκατοικοῦσε μὲ ἀγνώστους ἀπορρίσεις ὅμως νὰ μείνῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο. Τοῦ ἄρισε ἡ θέα ποῦ εἶχαν τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ δωματίου του. Ἐβλεπαν σὲ μιὰ ὠραία πλατεῖαν δειροφυτευμένην, καὶ εἰς ἓνα δρόμο ἀντίκρου, ποῦ ἐπὶ βῆθος τοῦ ἐφαίνετο θάλασσα καὶ δάσος.

Στὸ Ρίο, τὸ δάσος εἶνε πανταχόθεν παρόν. Ὀλόγυρα εἰς τὴν πόλιν, ποῦ τὴν περισφίγγει καὶ θὰ τὴν πλημμύριζε, θὰ τὴν κατέκλυζε, ἂν δὲν τὸ κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασι μὲσα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐπωφελεῖται ἀπὸ κάθε κῆπο καὶ ἀπὸ κάθε οἰκόμενον γιὰ νὰ θεριέψῃ καὶ τέλος εἰς ἀπόκηρμα πλάγια, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ κτίσουν σπιτία, καὶ ὅπου βασιλεύει ἀνεπὶ γὰρ τὸ ψηλὰ, θαυμάσια δένδρα, σκεπασμένα μὲ κιστοὺς καὶ μὲ λουλούδια πολυχρώμα.

Ὁ Ἑρρίκος λοιπὸν ἐγκρατεστάθην ἐπὶ καινούργιο τοῦ δωματίου, ἐποθεύετο τὰ πράγματά του κι' ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του. Εἶχε καμμιὰ πενήνταριά φράγκα σὲ γαλλικὰ νομίσματα καὶ τὸ τσέκ τοῦ θετοῦ πατέρα τῆς Κολέττας. Τὸ τσέκ αὐτό, ποῦ δὲν τὸ εἶχε κυττάξῃ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν παραζάλῃ του, ἦταν γιὰ τριακόσιες χιλιάδες ρεῖς, δηλαδὴ πεντακόσια περίπου φράγκα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XXXIX

Στὴν μπόρα ἐσέ, ὦ βαλανιδιά, μπροστὰ μου καμαρώνω' ἐσέ χτυπάει κατὰστήθα κι' ἐγὼ λυγίζω μόνον' σκυφτός ἐγὼ κι' ὀλόρθη ἐσύ... Τί κι' ἂν θὰ πέσης τάχα; Ὁ θάνατός σου εἶν' ἡ ἀστραπή κι' ὁ κεραυνὸς μόνεχα...

XL

Ἐμπρός; Ἀζόμη; Ἀς εἶνε! Ἐμπρός! Ἀπὸρρητὴ εἶνε ἡ στέγη δάση τ' ἀγκάθια ὀλόγουρα πέτρες κι' ὀχιές γεμάτα... Γιατί; Δὲν ἔξω τὸ γιατί. Μονάχα, ἂς προχωρήσω! θὰ ξεφυγῇσιν ἐπάνω τους, μὰ δὲν θὰ γονατίσω!

XLI

Βάραθρο μαῦρο ὁ δρόμος μας τριγύρω ὁ λείος γρανίτης καὶ ἐπὶ τὸ ὑπερκόσμημα βάρη του μᾶς σέρνει ἓνας μαγνήτης, ποῦ μ' ἓνα δρόμο ἀφάντιστο πρὸς τ' ἀγνωστο μᾶς φέρει. Ποῖος κι' ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐστειλαν; Ποῦ πάμε; — Ποῖος τὸ ξέρει!

XLII

Ἄλλοι ζητοῦν τὰ ὀλόφωτα, τ' ἀπύθμενα παλάτια τοῦ ἀστεροστόλιστου οὐρανοῦ, μὲ τῶν φακῶν τὰ μάτια... Γιὰ μὲνα φθάνει ἀστραφτερό μικρὸ ἓνα φῶς κοντὰ μου: ποῦ ἀστέρη εἶνε ἐπὶ τὰ μάτια μου καὶ φάρος εἰς τὴν καρδιά μου...

XLIII

Ποῦνε ἡ γαλήνη ἡ ἀληθινή; Στὶς μοναξιές; Στὰ δάση; Στὸ σκυθρωπὸ φθινόπωρο; Στὸ ἀπάγγειο ἀκροθαλάσσι; Ὡ, εἶνε παντοῦ διαβατικὴ, παντοῦ περναίει καὶ οὐρανοῦ. Μόνον σὲ μιὰ ἡσυχίαν καρδιά αἰώνια εἶν' ἡ γαλήνη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

—Ποῦ εἶμαι; ψιθυρίζει ὁ ἑκατομυριοῦχος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ τὴν διώξιν κανὲν κακὸν ὄνειρον.

—'Ελευθερος, μπαμπά! κοντά μου! ἀνάμεσα σὲ φίλους! ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, ἀσπαζομένη τρυφερά τὸν πατέρα της.

—Κόρη μου! χρυσή μου Νέλλη!..

Σχεδὸν συγχρόνως, ὁ μαρκήσιος ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὸ πρῶτον προσωποῦ ποῦ βλέπει, εἶναι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν ἀνέμενε τὴν ἀφύπνισιν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἤσθάνετο τότε τὴν ἀγάπην.

—'Αλλά... τί συμβαίνει;

—Ὁ Μωρίς κάμνει λάθος; Ἡ μεγάλη συγκίνησις τοῦ φέρει παραίσθησιν;..

Τοῦ ἐράνη, ὅτι τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ μαρκήσιος τὸν ἐσφίξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπεκάλεσεν... υἱόν του!

Αὐτός; υἱὸς τοῦ μαρκησιού Ζὰν Δερινύ; Πῶς ἦτο δυνατόν;

—Ὅχι, ὄχι, θὰ παρήκουσε...

—συμπίπτουν ἐντελῶς μὲ τὰς πληροφoρίας, τὰς ὁποίας ἐφρόντισε νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν ὁ Δερινύ.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ δὲν εἶνε πλέον ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Εἶναι ὁ μαρκήσιος Ροβέρτος Δερινύ, ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ μαρκησιού Ἰωάννου Δερινύ, τοῦ πατέρα του.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ πρῶτον ντέκτεντ ἀργοῦν νὰ ἐπιστρέφουν, οἱ φίλοι τῶν ἤρχισαν κάπως νάνητυχοῦν.

—Δὲν θὰ εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχής, λέγει ἡ κυρία Χόλκερ, παρ' αὐτοῦ φύγωμε ἐπιτέλους ἀπὸ τὴν ἀπαισία αὐτὴ πόλιν, ποῦ ἐνθυμίζει ε' ὅλους μας τόσο θλιβερά συμβάντα.

—Εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴ γνώμη σας, κύριε Βωτιέ, λέγει καὶ ἡ Νέλλη· τὸ νεῖρό μου θὰ ἦταν...

—Νὰ κατοικήσῃς στὸ Παρίσι; ἀστειεύεται ἡ μικρότερα ἀδελφὴ της.

—Ναί, δὲν τὸ κρύβω... Τὸ νεῖρό μου θὰ ἦταν νὰ κατοικήσω στὸ Παρίσι.

—Μήπως καὶ ὁ κύριος Ζιλ... παρντόν, ὁ κύριος μαρκήσιος Δερινύ, ὁ Μωρίς ἐπιτέλους, συμπληρώνει γελῶσα ἡ πονηρὰ Κολέττα, μήπως τυχὸν καὶ

«Γιὰ ἓνα παληόπαιδο ποῦ γνωρίζω καὶ ποῦ μοῦ παίρνει τὴν κόρη μου χωρὶς νὰ θέλω.» —«'Αρ' αὐτὸ τὸ ἡλεκτρικὸ κουπέ; γιὰ τὸν ἴδιον εἶνε;» —«Ὅχι, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν τοῦ παληόπαιδου.» —Καὶ οὕτω καθέξῃς. Κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀγοράζει, θὰ εἶνε ἢ γιὰ τὸ παληόπαιδο, ἢ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀγοπητός μου μπαμπᾶς, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φιλονεικεῖ μὲ τὸ γαμπρό του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ δεχθῇ κάποιο δῶρο.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, παρατηρεῖ ὁ μαρκήσιος, ὅτι ὁ κ. Χόλκερ παραχαϊδεύει τὸ γυιό του, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θάναγκασθούμε νὰ τὸν θέτωμε δικαστικῶς ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ περιττὰ καὶ ἀταίριαστα ἐξόδα.

—'Αταίριαστα; ἐπιπληττεῖ ἐλαφρῶς ἡ μὲς Νέλλη. Μὰ ὑπάρχει δῶρο ποῦ νὰ μὴν ταιριάζῃ στὸ γυιό σας;

—Ὁ εὐτυχισμένος πατέρας κυττάζει γελῶν τὴν κυρίαν Χόλκερ, ἡ ὁποία λέγει:

—Ἡ ἀγαπητὴ μου Νέλλη ἔχει δικήν. Γιὰ ἓνα καλὸ παιδί, σὰν τὸ Μωρίς, τίποτε δὲν εἶνε πάρα πολὺ. Καὶ σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἐναντίον.

—Τελοσπάντων, λέγει πρὸς τὸν μέλλοντα πενθερόν του, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὰ γράμματα ἐκεῖνα θὰ ἐχάνοντο διὰ παντός, θὰ ἐκαίοντο ἐπὶ πυρκαϊὰ τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμᾶ, ἐπὶ Τόουερ Χίλλ... Ὁ «καθηγητὴς» ὤρμησε μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἀρπάξεν τὸν περίφημο φάκελλο. Αὐτὸς πάλι μοῦ τὸν ἔχωτε στὴ φόδρα τοῦ σακακιού μου. 'Απ' ὅλους ποῦ ἐγνώρισα ἐπὶ Λονδῖνον, εἶνε ὁ μόνος ποῦ μοῦ ἔκαμε καλὸ. Γι' αὐτὸ ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου...

—Πολὺ σωτὴρ, πολὺ δίκαιο, ἀποκρίνεται ὁ κ. Χόλκερ, ποῦ ἄλλο δὲν κυττάζει καὶ αὐτός, παρὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀγαπημένον του Μωρίς. Θὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπό σου, θὰ τὸν ἀποσπάσωμε ἀπὸ τὸν κύκλο του καὶ... ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπὰ.

—'Αλλ' ὁ «καθηγητὴς» δὲν εὐρίσκειται εὐκόλα.

(Ἐπεται τὸ τέλος) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΥΛΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΟΥ'Ν στὸ θέατρο. Εἶχα καθίσμα μπροστά, ἐπὶ τὴν πρώτην σειράν, στὸ μεσιανὸ διάδρομο, ὅταν, ἀφρημένος μὴν στιγμὴν, ἄπλωσα τὸ πόδι μου, ποῦ σκούνταψε εἰς ἓνα πρᾶγμα ζωντανὸ καὶ τριχωτό. Ἐσκυψα τότε καὶ εἶδα ἓνα μικρότερο σκύλο ποῦ στέκονταν ἐκεῖ, δίπλα ἐπὶ τὸν πάγκο καὶ, ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι θεαταί, ἦταν

γυρισμένοι κατὰ τὴ σκηνή.

Δοκίμασα νὰ τὸν ξεκουνησω μὲ μιὰ σπρωξιὰ, γιὰτὶ φοβήθηκα τοὺς ψύλλους του. Ὁ σκύλος ὅμως, ὅχι μόνον δὲν ἔφυγε, ἀλλὰ κάθητε κηλόα ἐπὶ τὴν πίσινά του, γιὰ νάνητιστέκεται βέβαια ἐπὶ τὸ σπρωξιμὸ καλλίτερα. Συμπέρανα τότε, ὅτι εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμησιν γιὰ κείνη τὴ θέσιν, τὸν ἄριστον ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν του καὶ σὲ λίγο τὸν ἔβλεπα.

Ἀξάρνα ὅμως, τὸν ἄκουσα νὰ γρυλλίξῃ ὑπόκωφα. Κυττάξα νὰ ἰδῶ τί ἐπαθε, ποῖος τὸν πατοῦσε, ποῖος ἤθελε νὰ τὸν ξετοπίσῃ, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν τὸν παίραζε κανεὶς. Εἶχε γρυλλίσῃ μόνον καὶ μόνον, γιὰτὶ ἓνας ἄνθρωπος, στὴ σκηνή, ὁ ἥρως τοῦ δράματος, ὕψωσε τὴ φωνήν καὶ ἀγριομίλησε ἐπὶ τὴν γυναῖκά του. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔδειξε ἄλλα σημεῖα

ἀνησυχίας. Ὁ καυγᾶς μεταξὺ τῶν συζύγων εἶχε μαλακώσῃ...

Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ ἴδια: νέος καυγᾶς, νέος γρυλλισμός. Ἀρχισε νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ ὅσον σχεδὸν καὶ τὸ δράμα, ὁ τετράπους αὐτὸς θεατῆς, ποῦ τὸ παρακολουθοῦσε ὅπως καὶ μετὰ οἱ δίποδες... Τί περίεργον ποῦ μοῦ φάνηκε! Προσέχων ἐπὶ τὴν σκηνή, ἐπρόσεχα ὁλοένα καὶ τὸ σκύλο. Μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσις ἡ προσήλωσις τοῦ αὐτοῦ, ἡ γεμάτη νοημοσύνη. Καθισμένος πάντα ἐπὶ τὴν πίσινά του, μὲ τὴν μυτίτσα ψηλά, μὲ ταυτάκια ὀρθία, παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα γίνονταν ἐπὶ τὴν σκηνή. —καὶ μόνον εἰς αὐτὴν. Γιὰ τὴν πλατεῖαν δὲν τὸν ἐννοοῖαζε καθόλου. Μόλις ἀνοίγε καμμιὰ χάρτινη πόρτα τῆς σκηνογραφίας, γυρίζει ἀμέσως νὰ ἰδῇ ποῖος θὰ παρουσιάζονταν καὶ ἐπειτα τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια, νὰ ἰδῇ τί θάκανε καὶ τί θάλεγε. Ἄν τυχὸν δὲν τοῦ ἄρσσε ἐκεῖνον ποῦ ἔκανε, ἢ τὸν ἐξάφνιζε ἐκεῖνον ποῦ ἔλεγε μὲ δυνατὴ φωνή, ἀπαντοῦσε μὲ γρυλλισμούς, μικροὺς ἢ μεγάλους, κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἀλλοιῶτα καθόνταν ἡσυχῶς καὶ φαίνονταν νὰ διασκεδάζῃ πολὺ...

Τὸν ἔκαμα γούστο μιὰ στιγμὴ ποῦ γρύλλισε πάλι, ἀλλὰ κόπηκε ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ ἐκπληξι: Γιὰτὶ ὁ ἡθοποιὸς ποῦ εἶχε προκαλέσῃ τὴν δυσπιστίαν του μὲ μιὰ ἀγριοφωνίαν, ἔπεσε, εὐθὺς ἔπειτα, σὲ μιὰ πολυθρόνα. Λιγώμενος ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ σκύλος σῶπατε καὶ κύτταξε σὰ νὰ συλλογίζονταν: «Καλέ, τί ἐπαθε αὐτός καὶ ξεκαρδίζεται ἔτσι;...» Ἀλλὰ ἤλθε καὶ στιγμὴ ποῦ γέλασαν μὲ τὸν σκύλο ὅλοι οἱ θεαταί. Ἐνὰς ἡθοποιὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ. Εἶχε μιὰ μεγάλη καὶ ὠραία τιράντα, ποῦ εἶς πολλὰ μάτια ἀνέβασε τὰ δάκρυα. Μόλις ὅμως ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν λέξιν καὶ ἐπερίμενε πᾶν νὰ ξεσπάσουν τὰ χειροκροτήματα, ἀντηγεῖ ἄξαφνα ἓνα ἤχηρότατο: Γαββββ! Οἱ θεαταί ἔβαλαν τὰ γέλια—καὶ φαντάζεσθε πᾶν τὴ φούρκα τοῦ ἡθοποιού...

Ἀλλὰ, δυστυχῶς γιὰ τὸ σκύλο, καὶ γιὰ μένα ποῦ διασκεδάσα τόσο μαζὶ του, αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ μόνον τοῦ κατόρθωμά. Τὸ δράμα δυνάμει ὁλοένα, οἱ καυγάδες ἔρχονταν ἀλλεπάλληλοι, ἄντρες ἐμούγκριζαν, γυναῖκες οὐρλιαζαν, καὶ ὁ σκύλος, ἐπὶ τὴν ἰδίαν πάντα θέσιν, μὲ τὴν ἰδίαν προσοχήν, νὰ παρακολουθῇ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πράγματα καὶ κάθε τόσο νὰ γρυλλίξῃ ἢ νὰ γαυγίξῃ δυνατά. Ὅλο τὸ θέατρο λιγώνουνταν ἀπὸ τὰ γέλια ἐπὶ τῆς τραγικώτερας στιγμῆς. Εἶχε γίνῃ πᾶν σκάνδαλον. Κι' ἀπὸ τὴν σκηνή καὶ τὸ καφενεῖο ξαπολύθηκαν μὲ θυμὸ ὑπέρτερος, γιὰ νὰ σηκώσουν ἀπὸ κεῖ τὸν ὀχληρὸ γείτονά μου.

—Ὁῶω, παληόκυλο!.. ὀῶω!..

Τὸν ἔτρωγαν, τὸν κλωτοῦσαν, καὶ

ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ, —δηλαδὴ ἔφευγε μιὰ στιγμὴ καὶ πάλιν ξαναγύριζε, —τὸν πῆραν ἐπὶ χεῖρα καὶ τὸν ἐβγάλαν ἐπὶ δρόμο, ἐνῶ τσίριζε σὰν παιδί ποῦ τοῦ παίρνουν ἓνα παιχνιδί...

Ἀργότερα, βρῆκε ἀνοικτὴ τὴν πόρταν καὶ ξαναμπήκε. Ἀλλὰ ἐνῶ ἐπὶ ἡσυχίαν γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσιν του, ἔπεσε ἡ αὐλαία. Τότε πᾶν ἔφυγε μονάχος του. Γιὰτὶ ἐνόμισε πῶς τὸ δράμα εἶχε τελειώσῃ, ἐνῶ θὰ παίζονταν ἀκόμη δύο πράξεις. Τὸ κακόμοιρον τὸ ζῶω! Πῶς τὸ λυπήθηκα, ποῦ δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ πρόγραμμα, γιὰ νὰ μείνῃ!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλλήνος

		ΠΟ		
	ΒΕΡ	ΔΑ	ΒΡΥ	
ΠΕ	ΒΟΥ	ΤΡΟΥ	ΣΤΗ	ΠΕ
	ΛΙΣ	ΞΕΛ	ΛΑΙ	
		ΝΗ		

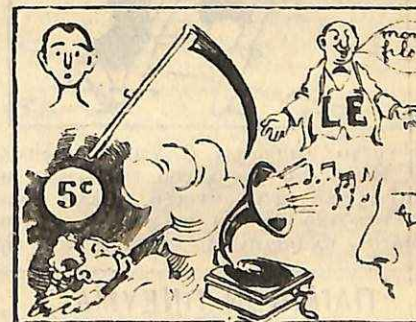
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν.

β') Ἐπιγραφή

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Χ Ο Α Ο Σ Ρ Υ
Ρ Σ Ι Φ Ο Υ Ο
Α Η Φ Σ Β Κ Ι

γ') Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς Rebus

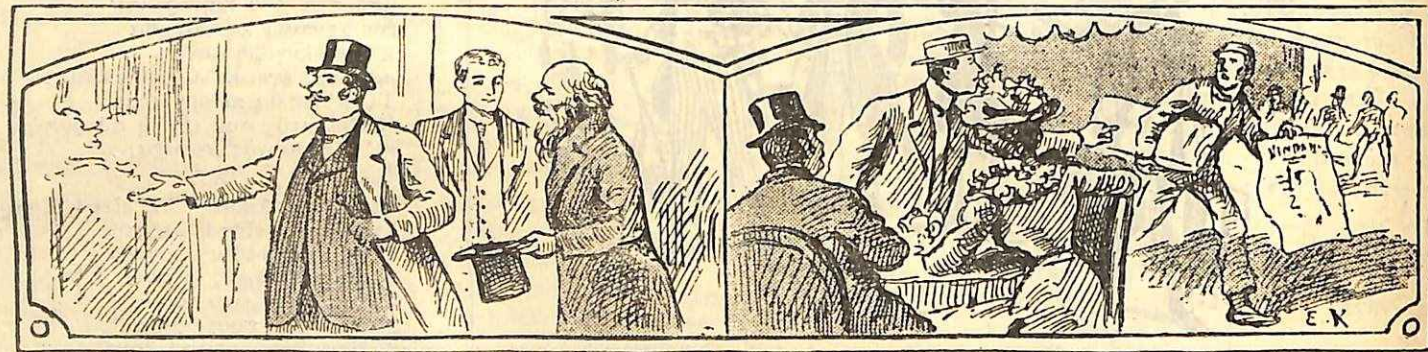

Νάναγνωσθῇ μία γαλλικὴ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α') Ζαμπέζης, Νεῖλος, Γαμβία, Ὁράγγης, Νίγηρ. —β') La patience vient à bout de tout,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μωρίς Ζιλλάρ, μαρκήσιος Δερινύ

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ ἑκατομυριοῦχου, ἦσαν συνηθισμένοι ὁ μαρκήσιος Δερινύ, ἡ κυρία Χόλκερ, αἱ δύο κόραι τῆς καὶ ὁ ἀδελφάντος Βωτιέ.

Ὁ Μωρίς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς εἶχον ἐξέλθῃ μαζὶ καὶ τώρα τοὺς περιμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Διὰ δεκάτην ἴσως φορὰν, ὁ μαρκήσιος διαβάζει εἰς τοὺς φίλους του τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας ἐπιστολάς, ποῦ τοῦ εἶχαν κλέψῃ μὲ τὴν κασσετίναν.

Τώρα εἶνε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἶνε ὁ υἱὸς του.

Ὁ νέος ἄλλως τε φέρει, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λαιμοῦ, τὸ σημάδι ἐκεῖνο, τὸ τριφύλλι, ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν ἀνέθρεψε· ὅλα δὲ αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἀφορώσας τὴν διαμονὴν του εἰς τὸ Στρεπᾶ, —λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας ὁ νέος ἐνθυμεῖται ἀκόμη ἀμυδρῶς,

αὐτὸς ἐπίσης προτιμᾷ τὸ Παρίσι;

—Νομίζω ναί, ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, κοκκινίζουσα εἰς τὸν φανερόν αὐτὸν ὑπαινιγμόν, διότι δὲν εἶνε πλέον μυστικὸν διὰ κανένα, ὅτι ὁ Μωρίς καὶ ἡ Νέλλη εἶνε ἀρραβωνιασμένοι.

—Γιὰτὶ ἀργοῦν ἔτσι νὰ γυρίσουν; ἐξακολουθεῖ ἡ πρωτότοκος τοῦ ἑκατομυριοῦχου, κυττάζουσα διαρκῶς ἀπὸ τὸ παράθυρον.

—ὦ, ἐγὼ ξέρω τί συμβαίνει! ἀπαντᾷ ἡ Κολέττα· ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ μέλων γαμπρός μου, —τί ἀστεῖο ποῦ μοῦ φαίνεται, νὰ λέγω ἔτσι τὸν Μωρίς! —λεηλατοῦν πάλι τὰ μαγαζιά τοῦ Οὐέστ.

Ἐν τ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἀγοράζει πᾶν μαγαζιάρια καὶ ἄρτιζε τὴν μανίαν τῶν ταξιδιῶν, ὁ μπαμπᾶς βρῆκε ἄλλη δουλειά. Ἀγοράζει, ἀγοράζει διαρκῶς, τὰ πιδὲ ἀπρόοπτα, τὰ πιδὲ ἀφάνταστα, τὰ πιδὲ ἀστεῖα πράγματα. Καὶ τὸ νοστιμώτερον εἶναι ἡ δικαιολογία του. Ἄν τὸν ρωτήσῃς: «Γιὰ ποῖον αὐτὰ τὰ δῶ ἀλλοῦ;» ὁ Μωρίς ἀπαντᾷ γελῶντας:

—Ἐστὼ! χαμογελᾷ ὁ μαρκήσιος. Μπορεῖ νὰ γένητε δίκην. Κατὰ βάθος... τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχω καὶ ἐγὼ.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα προχωρεῖ. Ἡ Νέλλη δὲν ἀφίνει πλέον τὸ παράθυρον καὶ δύο ἢ τρεῖς ὥς τώρα φορὰς τὰ ὠραία μάτια τῆς νεανίδος ἠρώτησαν μὲ ἀγωνίαν τὸν μαρκήσιον: —Ποῦ νὰ ἐπῆγαν;..

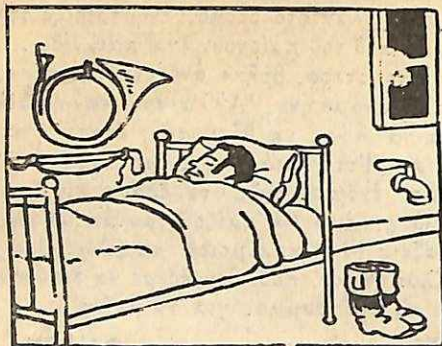
Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Μωρίς στενάζει καὶ ψιθυρίζει:

—Φθάνει νὰ μὴν ἐπαθάν τίποτα...

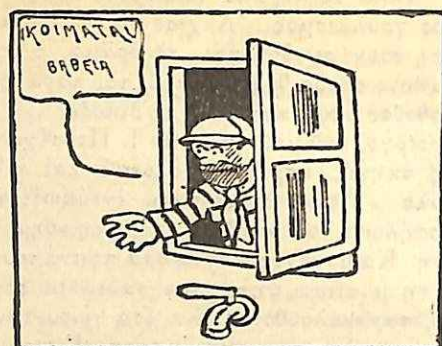
—Ὅχι, ἐν ἐπαθάν τίποτα. Μόνον ποῦ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ Μωρίς ἐβόλθονταν νὰ ἐπανέβρουν τὸν «καθηγητὴν» καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια πολὺ εὐκολόν...

Ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ὁ Μωρίς εἶχε λάβῃ μερικὰς πληροφορίες, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ «καθηγητὴς» ἐθεάθη ἐσχάτως εἰς ἐβόλθονταν νὰ ἐπανέβρουν τὸν «καθηγητὴν» καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια πολὺ εὐκολόν...

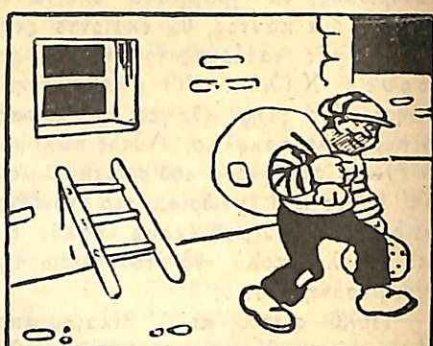
Η ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΜΑΤΑ

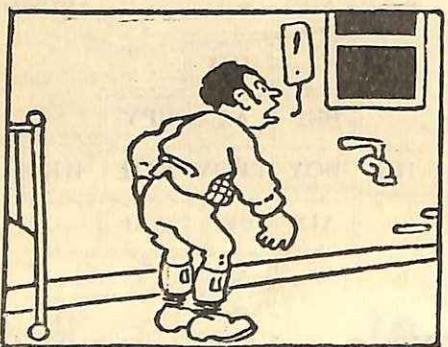
Μιά νύκτα, ένω ο κύριος Ντομάτας άναπαύεται από τους κόπους ολοκλήρου ήμέρας κυνηγιού, ο Ντομάτας, ό διαβόητος λοποδύτης (και τον λέγουν έτσι, γιατί είχε κατακόκκινος σαν ντομάτα), μπαίνει

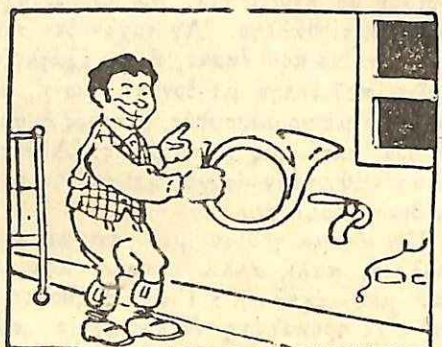
στο σπίτι του, με σκέλη, απ' το παράθυρο. —Μπαρό! συλλογίζεται με χαρά. Αυτός κοιμάται βαρβία και ροχαλίζει. Θα του άδειάσω το σπίτι, χωρίς να καταλάβη τίποτα. —Κ' ένω ό κ. Ντομάτας έξακολου-

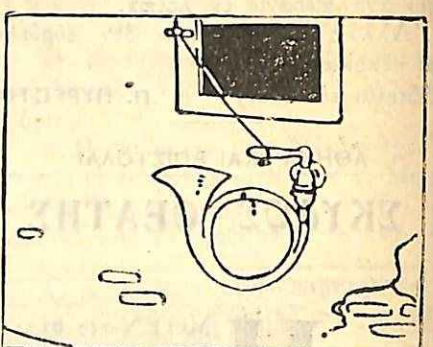
Τό κόλλο πέτυχε. Ναί, αλλά...

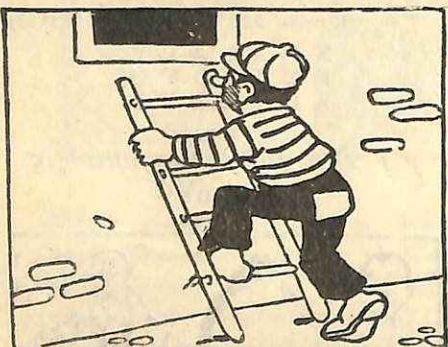
μεγάλη κλεψιά και συλλογίστηκε με τί τρόπο να τσακώσει τον κλέφτη, άν του κάπνιζε να ξαναπάη, για να κλέψη και τή

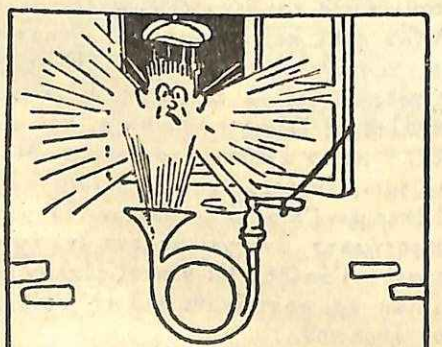
γου την έδεσε στο παράθυρο. «Χά, χά! συλλογίζεται ό κ. Ντομάτας κατευχαριστήμενος. Άς κοιπάση τώρα ό κύριος λοποδύτης και τή λέμε!»

Τό έξής σπουδαίον μου γράφει ό Δοξασμένος Ρήνος: «Σί παρακαλώ πολύ να σημειώσης στην Άλληλογραφία, ότι έμεις, οι Πράκτορες τής Διαπλάσεως, αγοράζουμε τή φύλλα, όσο τή πουλούμε! δηλαδή 10 λεπτά. Κι αυτό, γιατί μερικοί αγοράζουν ισχυρότεροι, ότι μάς τή δίνει, λιγότερο, δηλαδή ότι κάμνομε ένα είδος εμπόριο, ενώ απεναντίας ζημιές έχομε με μερικούς που δεν πληρώνουν, με ταχυδρομικά έξοδα και άλλα. Άλλά τί μάς μέλει; Έκείνο που κάμνομε, είναι από άγαστη προς την Διαπλάσιν. Πολύ σωστά! Αυτό έπρεπε να σημειωθή καλά, μαλονόντι τό λέγει και ό οδηγός; του ξεσπαθώματος, που έδημοσιεύθη εις τό 15ον φύλλον.

Τή νύκτα, πράγματι, ό Ντομάτας ξαναπήγε. Βάζει στο παράθυρο τή σκάλα κι άνεβαίνει για να τό άνοίξη. Άλλά μόλις κάνει να σπρώξει τή γρίλλια, ό σπάγος τραβιέται, τό ρομπινέτο άνοίγει και την

Ίδια στιγμή, του έρχεται κατάμουτρα ένα όρμητικό νερό, που σχεδόν τον πνίγει. Να μία ψυχρολουσία που δεν την περιμένει! Αυτή τον ξεσκοτίζει διαμιάς και τον κάνει να σκεφθί φρόνιμα, ότι τό καλλίτερο

ήταν να του δίνη. Κ' ένω ό Ντομάτας φεύγει σαν τή βρεμένη γάτα, ό κ. Ντομάτας τον βλέπει από τό παράθυρο και χαίρεται που έπέτυχε τό τέχνασμά του.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρώ; όρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικώς όρ. 1,10 διά τό Έσωτερικόν, και όρ. 1,30 διά τό Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρώ; όρ. 2,50 έκαστος.

(Οί Τόμοι τής Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος εξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, όν έκαστος τιμάται: Άδετος, όρ. 3—Χρυσός, όρ. 6. Διά τής έπαρχ. Άδετος, 3,50, χρυσ. 6,50. Διά τό έξωτερ. 4.— 7.—

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, όν έκαστος τιμάται έλεύθερος ταχ. τελών: Άδετος, όρ. 7—Χρυσός, όρ. 10.

Τόμοι 10: των έτών 1906 έως 1915, όν έκαστος τιμάται: Άδετος, όρ. 8—Χρυσός, όρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", Αθήναι, 38, όδός Ερμού, 1916.

Τό έξής σπουδαίον μου γράφει ό Δοξασμένος Ρήνος: «Σί παρακαλώ πολύ να σημειώσης στην Άλληλογραφία, ότι έμεις, οι Πράκτορες τής Διαπλάσεως, αγοράζουμε τή φύλλα, όσο τή πουλούμε! δηλαδή 10 λεπτά. Κι αυτό, γιατί μερικοί αγοράζουν ισχυρότεροι, ότι μάς τή δίνει, λιγότερο, δηλαδή ότι κάμνομε ένα είδος εμπόριο, ενώ απεναντίας ζημιές έχομε με μερικούς που δεν πληρώνουν, με ταχυδρομικά έξοδα και άλλα. Άλλά τί μάς μέλει; Έκείνο που κάμνομε, είναι από άγαστη προς την Διαπλάσιν. Πολύ σωστά! Αυτό έπρεπε να σημειωθή καλά, μαλονόντι τό λέγει και ό οδηγός; του ξεσπαθώματος, που έδημοσιεύθη εις τό 15ον φύλλον.

Από τον Πειραιά, ένας «τακτικός» άναγνώστης» έγραβεν ένα γράμ. μα προς τον κ. Φιδούνα. Του τό έδωσα, αλλά δεν θά τού άπαντήσω, διότι δεν είχε υπογραφήν. Κι δεν υπήρχε κανένας λόγος; να μ'ην έχη. Απορώ πολύ πώς μερικοί γράφουν άνόνομα γράμματα, όταν πρόκειται άπλώς να έκφράσουν μίαν γνώμη. Δεν έχουν λοιπόν τό θάρρος τής γνώμης των;

Τότε έμεινα σύμφωνος, «Ισις. Έγώ ενόμιζα, ότι ήθελες στην Σελίδα κομμάτι: πραγματικώς; διά μεγάλους; άλλ' αφού εύρίσκεις τέτοια αυτά που δημοσιεύω συνήθως, δεν έχω καμμίαν αντίρρησην. Γιατί και οι μικροί μπορούν να τή διαβάσουν, χωρίς καμμίαν βλάβην.

Δεν έχεις πολύ όρθις ιδέας εις αυτό τό ζήτημα, Κοσμοκοράτορ. Διά να φλάσωμεν τό μεγαλειόν τής Αρχαίας Έλλάδος; δεν είναι καμμί άνάγκη να μάθωμεν να όμιλώμεν και να γράφωμεν αρχαία ελληνικά. Κάθε έποχή έχει τήν γλωσσάν της. Είναι ως να έλεγες, ότι διά να φλάσωμεν οι σημερινοί Ιταλοί τό μεγαλειόν τής αρχαίας Ρώμης, πρέπει να όμιλώμεν και να γράφωμεν λατινικά, και όχι τήν σημερινήν των γλώσσαν, που έμφορβή αφού ή Ρώμη παρήκμασε. Και όμως εις αυτήν τήν γλώσσαν έγραβεν ένας Δάντης, όπως εις τήν ιδιάν μας ένας Σολωμός.

—Λέγε!.. Λέγε λεγέτω!.. Κι' ό Γιαννάκης με θυμό: —Τί να πώ, αφού δεν τό έξέρω; Έστάλη υπό τής Νεράιδας των Άνθέων

—Τ' έν' αυτό; έρωτῶ. —Ο Αλοκίων με τή παιδίαν του, τή στιγμή που τούς σφίγγουν, για να τούς πνίξουν, τή φείδια τής Αθηνῶς. Και ό Πετράκης με δυσπιστίαν: —Κ' είχαν όρεξι να φωτογραφηθύν σε τέτοια στιγμή; Έστάλη υπό του Λεοντοκάρδου Λεωνίδα

Σου έγκρίνω τό ψευδώνυμον, Πρωτε Σοσιαλιστά, αλλά δεν θά σε βοηθήσω να κάμης το-σιλιστικόν σύλλογον από παιδιά τής Διαπλάσεως. —Ο κ. Φιδούνα, σ' έγραψα περί Σοσιαλισμού άπλώς διά να έχετε μίαν ιδέαν. Άλλά τίποτε άλλο. Τά κοινωνικά ζητήματα, —έννοώ ή δοξαίς εις τά κοινωνικά ζητήματα, —δεν είναι διά τήν ηλικίαν σας. Άρίστε τα διά τούς μεγαλύτερους.

—Οχι, Λογισσαίον Άγκυράν! κάθε τετράδιον Μ. Μυστικόν είναι δι' έν άτομον, τό όποιον άπαντῶ εις όλας τās έρωτήσεις και γεμίζει όλας τās σελίδας. Τό τετράδιον που άγόρασες, θά τό συμπληρώσης; και θά τό στείλῃς; εις έκείνον, με τόν όποιον έζητησες άνταλλαγῇν, αφού πρώτα έκείνος σου στείλῃ έν ιδιόν του, συμπληρωμένον. Ένόησες τώρα; —Σου παρατηρῶ όμως, ότι δι' αυτά ό «Οδηγός» τί έξηγεί καλῶς.

—Η Πατρις των Ηρώων μου γράφει: «Έ-πανερχόμην, χωρίς να τό έννοήσωμεν, εις τό γλωσσικόν ζήτημα. Άλήθεια, δεν υπάρχει άλλο θέμα, πλέον ενδιαφέρον δι' ημάς; Νομίζω, ότι θά ήτο καλλίτερον νάρίσωμεν τήν λύσιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος; εις τούς άρμολόγους. —Δέν συζητοῦν τά παιδιά διά τό μέγα ζήτημα, αλλά διά μερικά λεπτομερείας» παραδείγματος χάριν, διά τήν γλωσσάν των σχολικῶν έκδόσεων. Κι αὐτό πάλιν, διά νά... έκθέσωμεν τās ιδέας των, διότι οι μόνοι άρμόδιοι να τό λύσωμεν, είναι οι καθηγηταί των. Όσον διά τό γλωσσικόν ζήτημα έν γένει, και αὐτό πάλιν τό λύσωμεν οι άρμόδιοι, δηλαδή οι ποιηταί και οι συγγραφεῖς μας. Εἰς τήν άλλην σου έρώτησιν άπαντῶ όχι.

Με πολλή μου χαρά έδιάδωκα γράμμα σου, 'Ιτέα, ύστερ' από τόσον καιρό. Άλλά με περισσύτερη ακόμη θά σ' έβλεπα στο γραφεῖό μου, άν έπραγματοποιοῖτο αὐτό τό σχέδιόν τοῦ τα-ξιδιοῦ. Όπως δὲν μποροῦν, τό καλοκαίρι έλπίζω να μου γράψης συχνότερα. Ναί, είδες τι παθαίνουν όσα παιδιά «κάνουν τό λάθος» και με άφίνουν, για να πάρουν άλλο περιόδικό; Τό μεταναστεύον πολύ γρήγορα, γιατί δεν εύρίσκουν παρά πράγματα «άνοστα και άνήθικα». Και μου ξανα-γροζών.

Τσελλή Σανθούλα, νί, είμαι πολύ ευχαρι-στημένη διά τήν έξουσίαν τοῦ Συλλόγου σας. Φυ-σικά, όλοι οι λεγόμενοι Παπαδόπουλοι, καλώς και έκείνοι των όποιων τό επώνυμον άρχίζει από Παπα (Παπαδόπουλος, Παπαδημητρίου κλπ.) κατάγονται από παπάδες. Καί τοῦ Διευ-θυντοῦ τής Διαπλάσεως, επίσης, ό πρόπαππος ήτο Ιερέυς.

—Η Ρεζεντά, μαθήτρια τής Δ' τοῦ Γυμνα-σίου, μου γράφει: «Πησιάζει ό καιρός των έξετάσεων και ή μελέτη πολλαπλασιάζεται. Δέν ξέρεις λοιπόν τί άξίζει για μένα τώρα. Εἶσαι σαν μία όασις μέσα στα μαθήματα. Όταν κα-τορθώνω να κλέψω λίγα λεπτά, για να σου γρά-ψω, έχω πανηγύρι.» —Κ' έγώ, όταν διαβάξω τά όρτα σου γράμματα. Τό γράμμα σου δεν μου φαίνεται άσχημο. Μπορεί να μ'ην εἶνε πολ-λό καλλιτεχνικό, διαβάξεται όμως εύκολα. Κα-λῶς να έλθῃς στας Αθήνας. Σέ περιμένω.

—Ελεύθερα, Φρέζε, μπορείς να πάρῃς αὐτάς τās εἰκόνας. Ναί, τό όνειρα εἶνε συνήθως; αἱ έντυπώ-σεις; τής ήμέρας, που επανέχονται εις τόν ύπνον μας. Εἶδαμεν ένα πράγμα, ένα πρόσωπον. ήκού-σαμε μίαν εἰδήσιν, έλάβημεν ένα γράμμα, έσέφευγαν διά μίαν υπόθεσιν, και δι' αὐτά τό όνειρεσόμεθα, άνακατευμένα. Άλλά υπάρχουν και όνειρα που δεν έξηγοῦνται κατ' αὐτόν τόν τρόπον. Εἶνε τὰ προφητικά ή μάλλον τὰ προαι-σθαντικά. Φαίνεται, ότι ή ψυχή έχει τήν δύναμιν τής προαισθήσεως, ή όποία εἶνε ισχυρότερα όταν κοιμώμεθα.

—Οραίς έπιστολάς μου έστειλαν αὐτήν τήν έβδομάδα και οι έξής: Άνδρειωμένος Κουραμπιές, Σιλαβωμένη Πόλι, Κυκλαμιά, Έλπίς τής Έλλάδος, Έξοδος υπό Μυκολο-γίου και Ρεμβώδης Σελήνη. Ήξετες τās παραγγέλλας των και τούς ευχαριστώ όλους; διά τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτήν τήν εβδομάδα έλαβα τὰ έξής: «Τετρασύλλαβα». —«Ανέκδοτον Φρειδερίκου» —«Σταλχαματίες». —«Ζήλεια». —«Οί Αθήγγα-νοι». —«Η βάρκα του ψαρά». —«Τά δυό παι-δάκια». —«Απορίες». —«Ανέκδοτα». —«Ο άρι-θμός 15». —«Ο άριθμός 7». —«Παιδικά Πνεύ-ματα και διάφορα διά τούς Έβδομαδιαίους Δια-γωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγεσθαι, άν δεν συνοδεύεται υπό τοῦ δικαιώματος όρ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άναγεσθαι έσθουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ά-νήκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Έλπίς τοῦ Έθους, α. (ΜΚ). Αλωσις τής Κοιραντινουπόλεως, α. (ΕΠ). Γεργαρόπαις, α. (Ο.Μ.). Βερβα-ρομάχος Έλλάς, α. (ΑΒ). Ο Πρωτος Σοσι-αλιστής, α. (ΠΚ). Μικρό Σουλτανοπούλο, α. (ΓΝ). Αλήτης, α. (ΙΙΙ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-λάξουν: —ή Έλπίς τής Έλλάδος (0) με Λευτεριάν στοίς Σκλάβους, Ιριδα. —ό Έλ-λην Καβούρ, (0) με Βόρειον Σέλας, Βοσκο-πούλαν Άλπεων, Αίκων Χαράς, Λαυροστε-φή Κναυόλεον, Αάφρη, 13 Μαΐου 1915, Έβαν, Ένδοξον Σπάρτην, Έλπίδα Έλλάδος, Έσμεροάδαν, Έρείκην, Έλληνικήν Καοδιάν, Έλλάδα Έρώων, Ζυνέτταν, Ζακυνθινήν Ναυτοπούλαν, Ήρωϊδα: (Άεροκεραυνίον, Παρισίον Μπαζιόν, Έλληνοπούλαν, Ή-πειρωτικήν (Ψυχήν, Δόξαν, Μούσαν, Αά-φρην, Καοδιάν, Αίγλην.) Θηλυκόν Δάβρολν, Θηλυκήν Παμβώσιδα, Ίτέαν, Ίδύτροπην, Ίδύτροπην Σανθούλαν, Κυκλαμιάν, Κόρην των Κρητών, Κάκιαν, Κόρην Ίδης, Κνη-γέτιδα Άστειν, Κόρην Ναυτικού, Κερκυ-ραϊκήν Χλόην, Κάμεν, Κατακίαν Ψαφόν, Λύσαν Σαφροῦς, Αεγροήν, Μοέλαν, Μυροί-νην, Μαχμοροῦλν, Μάγκαν Παρισίον, Μυ-σσηϊκήν Αμαζώναν, Νήσον Άνθέων, Νε-ράιδαν Γαλιού και Βοσπόδον, Νηριάν, Νόραν, Ναυτοπούλαν Ιονίον, Νύμφην Αί-γαλον, Ξεντευμένην Προγυμνασίου, και Κορφατοπούλαν, Ποιήτριαν Σαφώ, Πόδον Πατριδος, Πατριωτικόν Παλμόν, Πανήτην, Ρεζεντά, Ραμφιδίαν Αίσαν, Ροδοστεφανωμέ-νην Άνοιξιν, Ρεμβώδην Σελήνην, Ροδοπαίαν Έλληνοπούλαν, Σύμβολν, Έλευθε-ρίας, Τσελλήν Σανθούλαν, Τσελλήν Κορφα-τοπούλαν, Τόσαν, Τριανταφυλλάν, Τσελλήν Νεότηταν, Ταρσανίδα, Τρισέννητην, Φαληρω-τικό Ζιζάνιον, Φιλελεύθερον Κερκυραϊαν, Χρονό Συννεφεάν, Χαμόγελο Νίκης, Χα-κήν Άστέραν, Χωριατοπούλαν, Χουσανήν, Χουσαλλίδα, Χρυσόπεπλον Νίκην, Όραϊαν Κέρκυραν, Παοθένον Λαόν, Άπελή Σαν-θούλαν, Ακτιήν, Αίς, Βασιλειον τόν Βουλ-γαροκτόνον. —ή Ξεντευμένη Κορφατοπούλα (0) με Μαρκισάν τής Χόριτος, Άνθισμένην Βαμβακιάν, Στενημαχιωτάκι, Χόρν, Έβαν.

—Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Ήρωϊκόν Σούλι (Έλαβα, ευχαριστώ) ναί, τό ψευδώνυμον σου ισχύει μέχρι τέλους; Νομι-μοῖον) Διάβολον Γιαννιότην (πολύ ευχαρί-στω; θά τās κρατῶ) Ναυτάκι των Σπετσών (τό ξέρω; μετά τās έξετάσεις; να σε ιδῶ) Μι-οέλαν (μετάφρασίς σου εκ τοῦ Γαλλικοῦ διά τόν Διαγωνισμόν δεν έλήφθη δι' αὐτό δεν άνε-φέρθη εις τ' αποτελέσματα) Μαν Τσελούαν (κι παραγγέλλαι σου έξετέλεσθαι ευχαριστώ πάρα πολύ διά τό γενναίον ξεσπάδιμα) Μεο-σσηνακήν Ακτιήν (έλήφθη μ'έν αντιστοίχης) Αιολικήν Κυθάραν (έστειλα: ό κ. Φιδούνα σ' ευχαριστῶ πολύ) Ήρωα τής Κλεισίδης (έστει-λα) Ήρωϊδα των Άεροκεραυνίων (έστειλα)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πραγματογνωσία. —Ο Διδάσκαλος: —Τί καιρό κόβουν τὰ μήλα; —Ο Μαθητής: —Τόν καιρό που λείπει ό περι-βολάρης.

Έστάλη από τό Ληξουριώτικο Διαβολάκι

Μεταξύ μικρών μαθητών. —Αύριο έχομε έκδρομή! —Θά πάμε στο Χαλάνδρι! —Με τὰ πόδια; —Αμ, τί, με τή χείρα;

Έστάλη από τό Στενημαχιωτάκι

Επίγραμμα εις τόν Βασίλειον τόν Βουλγα-ροκτόνον:

Μας φθάνουν τόσα μήγρολα
Πού έστειλες ως τώρα.
Τούτέστι περιμένουμε
Κ' ένα κομμάτι... κόρα.

Έστάλη από τό Κλέφτικο Βόλι

Ο Διδάσκαλος, διά να ιδῇ άν προσέχῃ εις τό μάθημα ό πάντοτε άπρόσεκτος Γιαννάκης, τού φωνάζει:

—Γιαννάκη! κλίνε και σύ τήν προστακτική που έκλινε τώρα ό Γεώργος.

Ο Γιαννάκης σιωπῶν. Ο Γεώργος από πίσω του τού ψιθυρίζει:

εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις.) Γυνθειωτάκι (πολύ καλά τὰ Μικρὰ Μυστικά σου· κάμνω υπομονὴν ὡς τὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις, διὰ τὴν μου γραφῆς συγκρίνεται.) **Τάδεον** (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) **Χρυσανθή** (ἔλαβα.) **Γερμανόπαιδα** (τὸ ψευδώνυμον ἐγκρίνεται· ἔχει καλῶς.) **Μικρὸ Σουλιατόπουλο** (ἐλήφθησαν.) **Αἰφνης Στέφανον** (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ποῦ τελειώνει ἡ «Κασσιόπη», ὅς οἱ πῶς τί μυθιστόρημα ὅς δημοσιεύσω κατόπιν.) **Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες** (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ.) **Ἐνα Σαμωτόπουλό** (ἔλαβα, ευχαριστῶ.) **Ὁραϊαν Γαλάτειαν** (ἔχει καλῶς.) **Ἰδιότροπην Ξανθοῦλαν** (ἔστειλα.) **Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Πόθον τῆς Πατρίδος** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Μαΐου, ἡμπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

323. Δεξιόγραφος

Ἀπόρησα πῶς βρέθηκε Προφήτης ἐμπροσθέν μου
Κ' ἐνόμισα ὅτι, φίλοι μου,
Δὲν ἤμουν στὰ σωστά μου·
Ἀλλὰ μοῦ εἶπε κάποιος·
—Δὲν εἶνε δὲ καὶ θάμμα·
Ἐνώθηκα κατὰ γλῶσσον
Μ' ἕνα τῶν Γάλλων γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

324. Μεταγραμματισμός

Τῇ Σιθέρῃ βρέχουν τὰ νερά μου.
Ἄν τώρα ἕνα γράμμα μοῦ ἀλλάξῃ,
Ἐνα ἐρπετὸ νὰ σέρνεται κατὰ γάμου
Θὰ ἰδῇ· ἐξαφ' ἑκείνου καὶ ὅτ' τρομάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φειδίου

325. Στοιχειοτονόγραφος

Μῆς· νήσου τοῦ Αἰγαίου
Τὸ κεφάλι ἐν θάλασσῃ
Καὶ τὸν τόνον κατεδόσσης,
Κινητήριον μεγάλην
Δύναμιν θενὰ θαυμάσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

326. Κερκυμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

- 1.—Εἶδα τὰ γενναῖα τέκνα τῆς Πατρίδος.
- 2.—Ἡ σάλα αὐτὴ εἶνε μεσημερινή.
- 3.—Ἡ πατρίς τῶν ἀντιθέτων ὑπεχώρησε.
- 4.—Ὁ Ἄρης ἄλλοτε ἦτο θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

327. Ἀστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

καὶ ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατείας

328. Ἐπιγραφή

Δ Α Σ Ι Σ Ε
Π Ρ Ο Ν Π Ι
Α Ε Κ Ο Ε Ν
Ι Τ Ι Ν Ρ Ε
Δ Ο Δ Ο Ι Τ
Η Ι Α Ρ Ω Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρ. Σπ. Λιβαδά

329—333. Φωνηεντόγραφος

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβάνομένου τρις εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι

σειρῶν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύνανται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν :

- 1, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 2, Πορθμός· 3, Μέγα ἄγαλμα· 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 5, Φυτόν.

ῥπντ - σπβρσ - κλσσσ - μδσκ - κκρρσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

334. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰ σχηματίζουσιν ἀρχαῖον ἥρωα :

Ἄγριος, καθαρὸς, νόστιμος, ζημία, ἀφίνω, νίκη, εὐρύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθους τῶν Λειμῶνων

335. Ἐλλιποσύμφωνον

ἡει - υοα - οειτε - οη - α - η - υη - αι - ο - εο - αοαο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐδνικοῦ Ὀνείρου

336. Γρίφος.

λινλινλιν	λιν	λιν
λινλινλιν	λιν	λιν
λιν	λιν	λιν
λιν	λιν	λιν
λιν	λιν	λιν
λιν	λιν	λιν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 11 καὶ 12.

125. Τατόιον (τὰ, τὸ, ἴον.)—126. Κρατῖον-Θρανῖον.—127. Βόλος· ὄλος· Φόλος.—128. Ὁ Ὀρος, ἡ ὥρα.

129. Δ Ι Ο Τ Ι 130-132. 1. Τὸ ρῆμα Ι Ν Δ Ο Σ εἶνε μέρος τοῦ λόγου. 2. Ο Δ Ο Υ Σ Ὁ Ὀρεῦς ἐπικεῖται τὴν λύ- Τ Ο Υ Τ Ο ραν. 3. Τὸ ἀντίθετον τῆς Ι Σ Σ Ο Σ ἀντιπῶς εἶνε ἡ δύσις.

133. ΘΕΡΟΣ· ΕΛΕΝΗ (ΘΕός, Ἑλλάς, ΡΕα, ὈΝομα, ΣΗστός.)—134. Κάμε τὸ καλὸ στοῦ διαβόλου τὸ γωριό.—135. Ἦν ἡλιος ἐπὶ δυσμαῖς (Ἡ Νύχ· ὅς ἐπὶ οἱ· μαῖς).

136. Ἱπποπόταμος (ὑπό, ποταμός.)—137. Ἰσλανδία· Ἰρλανδία.—138. Ἱδρος· βούς.—139. Πήλιν.

140. Α Ε Α 141. Κρεῖττον
Λ Υ Ι σιγὰν ἢ ἤτιονα
Φ Γ Τ σιγῆς λέγειν (Ἡ
Λ Α Χ Ε Σ Ι Σ ἀνάγνωσις ἐξ ἀ-
Β Ν Ι ριστερῶν κατὰ
Λ Ι Ο στήλας, ἐκ τῶν
Ε Α Σ κάτω καὶ τῶν ἄ-
νω ἐναλλάξ.)—142. ΒΥΡΩΝ (Βωβός, Υποχωρῶ,
Ράπτω, Ὀριμος, Νίκη.)—143. Ἐπιμελοῦ
κοπίαζε ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος.—145. Πλεῖστος·
καρπού, πλεῖστα κέρδη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—128]

—εντενυμένην Κορφατοπούλιν· Χρόνια
πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα διὰ τὴν ἐροτὴ
σου.—Ἡρώϊς τῶν Ἀκροκεραυνίων.

[15'—129]

«ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ»

Ἰδρύθη ἐν Κερκύρα σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν
«ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ», σκοπὸν ἔχων τὴν εὐρυ-
τέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψή-
φισιν τῶν ὁραιωτέρων ψευδωνύμων κατὰ τὸ
δημοψήφισμα.—Συνδρομὴ μηνιαία 25 λεπτά.—
Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι· ἀλλὰ μόνον δεσποινίδες.

Πρόεδρος· **Μία Τρελλούλα**.—Ἀντιπρό-
εδρος· **Ἐσμεράδα**.—Ταμίς· **Τρελλή Ξαν-
θοῦλα**.—Γραμματεῖς· **Ἀφελὴς Ξανθοῦ-
λα**.—Σύμβουλοι· **Ροδοστεφανωμένη Ἀ-
νοιξίς, Φιλελεύθερη Κερκυραία, Βοσκο-
πούλα τῶν Ἀλπεων, Ἡρώϊς τῶν Ἀ-
κροκεραυνίων, Εὔα, Ἰδιότροπην Ξανθοῦ-
λα, Κερκυραϊκὴ Χλόη**.—Ἐπίτιμα μέλη :

**Ἀνεμώνη τῆς Κερκύρας, Ἄννα Ι. Χρυ-
σοπαθῆ, (Ἀθήναι).**—Μέλη· **Ὁραία Κέρ-
κυρα, Νηνεμία, Ἀτρόμητος Σωφραξέ-
τα, Ἀσπασία Α. Χειμαριοῦ, κλπ.**

Διεύθυνσις· **Δνίδε Ψολάνδαν Ι. Πολίτη, Κέρκυραν.**

6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ

Ὀλίγα ἀντίτυπα ποῦ μένουσιν, πωλοῦνται ἔσο
Γραφεῖον μας δρ.3, καὶ ταχυδρομικῶς δρ.3,50.

ΚΑΛΥΜΝΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1915, κόκκινα
μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδέξουσιν τὰ φυλλάδιὰ τῶν εἰς τόμον,
εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί-
τυπον, δραχμὰς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 18—24 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ· Ἑλένη Χ. Σπηλιοπούλου, Θ. Κ.
Χαροκόπος, Π. Α. Ψύλλογλου, Χ. Α. Διαπούλης,
Π. Ε. Μυλωνᾶς, Ε. Σ. Μαντζαρωτάκης, Ν.
Ν. Βουτέρης, Α. Ι. Παπαῦς, Ἰωάννα Θ. Μπάρα,
Δ. Μακρῆς, Πιότητρα Σαφόρ, Γ. Χ. Παπαζο-
στου, Χρ. Τσαμίλια, Ἀλέξ. Ο. Μπάουμαν, Α.
Χόρφμαν, Χ. Χριστιάνσεν, Ρ. Χριστιάνσεν, Ε.
Χάστμαν, Χ. Τάιτε, Ο. Πέττερ, Γ. Ὀλλσεν, Μ.
Ἐρλερ, Φ. Λένμπαχ, Χ. Κνόλλμπεργκ, Π. Ρό-
ξενφελντ, Χ. Βίντεργλ, Α. Φίντεμαν, Π. Κάλ-
τερ, Ρ. Βαρνμύλλερ, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Α. Ι.
Χριστόπουλος, Α. Φ. Γούλιας, Ἀντ. Γεωργεβίτης,
Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἰουλίττα Κομνηνοῦ.

ΑΛΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ· Α. Σ. Κωνσταντόπουλος

ΑΜΦΙΣΣΗΣ· Α. Α. Παπαδημητρίου.

ΒΟΛΟΥ· Ι. Ν. Γαντζόπουλος, Α. Α. Τάτσιος.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ· Θ. Α. Μάργδης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ· Ἀχ. Α. Χρήστου, Ροβ. Χρή-
στου, Γ. Γ. Πατούνης.

ΙΟΑΚΗΣ· Κ. Κοκκίνας, Σπ. Βλησιμᾶς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Ι. Ν. Λέβης, Κ. Α. Χαῖμ,

ΚΑΛΑΜΩΝ· Π. Α. Μωκάκος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Νηνεμία, Δημήτρα Σουερεφ,

Μαρία Χ. Μοτσενίου, Π. Α. Γρεῖν, Ἑλένη Γ.

Μουζάκη, Μαρία Γ. Μουζάκη.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ· Π. Ν. Δαλαρέτος, Π. Χ. Καρ-
κέφαλος, Ἄννα Κ. Μαυωληκίδου, Ι. Καραμή-
τας, Γ. Χ. Δούκας, Π. Α. Κανακίτης, Κ. Α.

Σκολιδής, Α. Τ. Τσόγλας, Α. Ν. Μυτινάκης, Ν.

Φ. Ρομβινέτης, Ἀντωνία Βουτινᾶ, Αλκατ. Α.

Γκίνη.

ΛΕΩΝΕΙΟΥ· Μικρὸ Σουλιατόπουλος.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ· Φ. Κ. Τζανῆς, Β. Φ. Μπου-
νέλης, Φ. Π. Πετμετᾶς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ· Ε. Κ. Ζαρόκωστας, Σ. Γ. Ἡ-
γίου, Δ. Χ. Ὀλύμπιος, Εὐαγγ. Ι. Παπαδόπουλος.

ΠΑΡΓΗΣ· Εὐτυχία Ἀχ. Λιβαδά.

ΠΑΤΡΩΝ· Νάρκισσος, Π. Σ. Καράμης, Ἀχ.

Ι. Πλατυμέσης, Ἰω. Τριανταφύλλης.

ΠΕΤΡΑΙΩΣ· Κ. Σ. Τσόπουλης, Α. Χ. Καρα-
φύλλης, Κατίνα Ε. Κόζη, Θ. Παυλάκης, Μ.

Παυλάκης, Α. Χ. Λοιδωρικιώτης, Α. Σ. Λαγο-
δάκη, Α. Γ. Μαμουνᾶς, Α. Ι. Οἰκονομόπουλος,

Ἀναστασία Γ. Μαμουνᾶ, Σ. Γ. Γαμβέτας, Γ. Θ.

Πάναγος, Α. Σ. Μπαχλιαντζής, Ἀντωνία Χ.

Κοροναίου, Δ. Γκούμας, Σ. Σταυριανάκος, Δ.

Χαλιώτης, Ι. Ν. Παυλάκης, Π. Κ. Λαγομύτη,

Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Χ. Σπ. Τσάλας, Σ. Α. Σου-
ρών, Α. Σ. Τσαρῆς, Δ. Σ. Μπούσκος, Κ. Π. Με-
λαύρη.

ΠΥΡΡΟΥ· Α. Β. Βαβάλης, Διαβολέμενος Ἀ-
λιεύς, Γεο. Γ. Γιώτος, Σ. Ι. Σταυρόπουλος,

ΣΥΚΙΑΣ· Β. Σωτηριάδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Ἡλ. Ι. Θεοδωρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Γ. Γ. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς
τεσσαερεῖς· **ΠΟΛΥΒΙΟΣ Ε. ΜΥΛΩΝΑΣ** ἐν Ἀθή-
ναις, **ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΝΤΕΜΑΝ** ἐν Ἀθήναις
(ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ μᾶς δηλώσῃ τὴν
διεύθυνσίν του) **ΕΛΕΝΗ Γ. ΜΟΥΖΑΚΗ** ἐν
Κερκύρᾳ καὶ **ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΠ. ΤΣΑΛΑΣ**
ἐν Πειραιεὶ οἱ ὁποῖοι ἐνεργάφησαν διὰ τρεῖς
μῆνας ἀπὸ 1 Ἰουνίου.